

1. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ Θ'. Βασιλεὺς τῆς Δανίας (σελ. 243). Δημοτελῶς ἐωρτάσθη ἡ εἰκοσιπενταετηρίς τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναβάσεως τοῦ βασιλέως τῆς Δανίας Χριστιανοῦ Θ'. οὗ τὴν εἰκόνα παραθέτομεν σήμερον. Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ὀρκωμοσίαν τοῦ δευτεροτόκου υἱοῦ του Γεωργίου ὡς βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, διεδέχθη καὶ ὁ πατὴρ Χριστιανὸς εἰς τὸν Δανικὸν θρόνον τὸν αἰφνιδίως θανόντα Φρειδερίκον VII. τῇ 15. Νοεμβρίου 1863. Ὁ βασιλεὺς Χριστιανὸς ἐγεννήθη τῇ 8. Ἀπριλίου 1818 καὶ λίαν ἐνωρὶς εἰσῆλθεν εἰς Δανικὴν ὑπηρεσίαν. Τῷ 1839 ἐπεσκέφθη τὸ πανεπιστήμιον τῆς Βόννης καὶ ἠκροάσθη νομικῶν καὶ ἱστορικῶν μαθημάτων. Ὑπὸ τοῦ βασιλέως Φρειδερίκου του ΣΤ' λίαν καὶ ἐτιμαῖτο καὶ ἠγαπᾶτο, πολλάκις δ' ἐστάλη ὑπὸ τούτου εἰς διαφόρους αὐτὰς χάριν πολιτικῶν σκοπῶν. Τῇ 26. Μαΐου 1842 ἐτέλεσε τοὺς γάμους του μετὰ τῆς πριγκίπισσας Λουΐζης, γεννηθείσης τῇ 7. Σεπτεμβρίου 1817, θυγατρὸς τοῦ δούκῃς τοῦ Hessen-Kassel καὶ τῆς πριγκίπισσας Λουΐζης. Τοῖς πᾶσι γνωστόν, ὅπόσον εὐτυχὴς ὑπῆρξεν ὁ γάμος οὗτος. Ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἐγεννήθησαν τρεῖς θυγατέρες καὶ τρεῖς υἱοί, ἡ πριγκίπισσα τῆς Οὐαλίας Ἀλεξάνδρα, ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσίας Μαρία, ἡ δούκισσα τῆς Κουμβερλάνδης Θύρα, ὁ διάδοχος τῆς Δανίας Φρειδερίκος, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων Γεώργιος, καὶ ὁ πρίγκηψ Βάλδεμαρ. Ἡ βασιλεία τοῦ Χριστιανοῦ Θ' δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχής. Εὐθὺς μετὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασίν του περιπλακεῖς εἰς πόλεμον πρὸς τὴν Αὐστρίαν καὶ τὴν Πρωσίαν ἠναγκάσθη ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτάς τὸ δουκάτον τοῦ Schleswig-Holstein, οὗ τὴν ἀπώλειαν οὐδέποτε λησμονοῦσιν οἱ Δανοί. Ἐσωτερικῶς δὲ ἡ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὑφισταμένη μεταξὺ βασιλέως καὶ κοινοβουλίου διαμάχη πιέζει τὴν χώραν καὶ ἀναθερμαίνει τὰ πάθη, εὐχῆς δὲ ἔργον θὰ ἦτο ἐὰν ἐπῆρχετο συνεννόησις τις. Ἐν τούτοις ὁ Δανικὸς λαός, ἕνεκα τῶν μεγάλων ἀρετῶν τοῦ βασιλέως Χριστιανοῦ, μετ' ἰδιαζούσης ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως πρόσκειται πρὸς τὸν Μονάρχην του, ὡς ἀπέδειξε τοῦτο λαμπρῶς κατὰ τὰς ἐορτὰς τῆς εἰκοσιπενταετηριδος του.

2. Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΙΩΣΗΦ ΚΑΙ Η ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑ ΕΛΙΣΑΒΕΤ, μετὰ σχετιθοῦ ἄρθρου (ἐν σελ. 247).

3. ΑΘΑΝΑΣΙΑ. Εἰκὼν ὑπὸ Hermann Kaulbach (ἐν σελ. 251). Εὐρισκόμεθα ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ῥώμῃ εὐρείας καὶ ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταυγαζομένης. Διὰ τῆς Ἀπίας ὁδοῦ ἀκολουθοῦμεν τὴν νεανικὴν καὶ εὐκαμπτον μορφήν Ῥωμαίδος νεάνιδος, ἥτις μὲ ἐλαστικὰ τὰ βήματα προπορεύεται ἡμῶν. Ἐν τῇ λεπτοφυεῇ χειρὶ κρατεῖ κἀνιστρον πλήρες ἀνθέων καὶ λύχνον ἐξ ἐρυθρᾶς ἀργίλλου. Ὑπὲρ τὴν κατάλευκον ἐσθῆτα, ἥτις μέχρι τῶν πτερνῶν κατέρχεται σχηματίζουσα πολυαρίθμους καὶ ἐναρμονίους πτυχάς, φέρει λεπτὴν μέλαιναν ταινίαν ὡς σημεῖον πένθους. Ἦδη κάμπτει ἐκ τῆς εὐρείας ὁδοῦ εἰς παράπλευρον στενὴν ὑπὸ ῥοδοδαφνῶν σκιαζομένην ἀτραπόν. Πρὸ τίνος μικρᾶς, μεταξὺ μαρμαρίνων κιόνων ἀνοιγομένης θυρίδος σταματᾷ τὸ ἐλαστικὸν βῆμα· ἐνταῦθα κάθεται ἐπὶ τίνος λίθου πενιχρῶς ἐνδεδυμένον παιδίον κρατοῦν

ἀνημμένον λαμπτήρα. Ἡ κόρη ἀνάπτει ἐκ τῆς φλογὸς τοῦ λαμπτήρος τὸν λυχνίσκον, ὃν φέρει μεθ' ἑαυτῆς, ἐναποθέτει κεράτιόν τι εἰς τὰς ἰσχνὰς χεῖρας τοῦ παιδὸς καὶ εἰσέρχεται διὰ τῆς θυρίδος. Μετ' ὀλίγα βήματα ἀφικνεῖται εἰς τινα ἀποτόμῳ εἰς τὸ βάθος τοῦ ἐδάφους ἄγουσαν κλίμακα καὶ καταβαίνει μετὰ προσοχῆς καὶ προφυλάξεως τὰς βαθμίδας. Ἀκολουθοῦμεν αὐτὴν καὶ ἐνταῦθα καὶ ἱστάμεθα ἀμέσως ἐν τινὶ ἀμυδρῶς ἐκ τῶν ἄνω φωτιζομένῳ χώρῳ. Ὁ χώρος οὗτος εἶναι Ῥωμαϊκὸν Columbarium, μία ἐκ τῶν ὑποχθονίων ἐκείνων στοῶν, αἵτινες ἐν ἀπειραρίθμοις ἐντὸς τῶν τοίχων κοιλώμασι περιέχουσι τὰς ὑδρίας, ἐν αἷς φυλάσσεται ἡ τέφρα τῶν τεθνεώτων. Τινὰ ἐκ τῶν πηλίνων τούτων δοχείων μαρτυροῦσι διὰ τῶν περικοσμούντων αὐτὰ ἀνθέων καὶ στεφάνων, ὅτι πρὸ μικροῦ μόλις ἀπέθανον ἐκεῖνοι, ὧν ἡ σποδὸς ἐν αὐτοῖς περιέχεται. Εἷς τινα ἐκ τῶν μεγαλητέρων τοῦ τοίχου κοιλωμάτων ἴστανται καὶ τινες προτομαί. Πρὸς μίαν ἐκ τῶν προτομῶν τούτων βαδίζει ἡ νεᾶνις φέρουσα τὸν λύχνον καὶ τὰ ἄνθη τῆς. Ἡ προτομὴ αὕτη παριστᾷ ὡραίαν καὶ νεαρὰν εἰσέτι ἀνδρικήν μορφήν. Ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἴστανται ἡ νεᾶνις μὲ συνεπτυγμένας τὰς χεῖρας πρὸ τῆς σιωπηλῆς μαρμαρίνης μορφῆς· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὑγραίνονται. Καὶ τέλος κλίνει τὴν εὐγενὴ καὶ ὠχρὰν κεφαλὴν τῆς πρὸς τὸ λίθινον πρόσωπον καὶ ἐναποθέτει ἐλαφρὸν καὶ γλυκύτατον φίλημα ἐπὶ τῶν ψυχρῶν μαρμαρίνων χειλέων.

Τώρα θὰ καταδέσῃ καὶ τὰ ἐν τῷ κανίστρῳ ἄνθη περὶ τὸ βάθρον τῆς μαρμαρίνης προτομῆς καὶ θὰ ὑψώσῃ τὸν λύχνον, ὅπως φωτίσῃ πρὸς στιγμὴν τὸ σιγηλὸν τοῦ τεθνεώτος πρόσωπον· ἀκολουθῶς δ' ἀποχαιρετίσῃ μὲ ἄφωνον χαιρετισμὸν τὴν προσφιλεῖ εἰκόνα καὶ βραδέως θὰ ἐπιστρέψῃ οἶκαδε διὰ τῆς φεγγοβολούσης Ἀπίας ὁδοῦ. Ἡμεῖς δὲ ἀποσυρόμεθα, ὅπως μὴ ταραξώμεν τὴν νεκρικὴν καὶ πένθιμον σκηνήν, καὶ μόνον ἐν βλέμμα ῥίπτομεν ταχὺ ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς τῆς ὑπὲρ τὴν προτομήν, πρὶν ἀπομακρυνθῶμεν. Ἐνταῦθα ἀναγινώσκομεν ἐν ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἀπὸ ὀκτωκαίδεκα αἰώνων διατηρεῖται ἀληθσμόνητον, τὸ ὄνομα „Catullus“. Εἶναι πραγματικῶς ἐκεῖνος, ὁ φαιδρὸς καὶ εὐθύμος ποιητής, ὁ εὐνοούμενος καὶ ὁ ἀγαπητὸς τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅστις ποτὲ ἐν τῇ λαμπρᾷ ἐπαύλει του ὑπεράνω τῶν γλαυκῶν κυμάτων τῆς λίμνης Benacus ἐφαλλε τὰ ἄσματά του καὶ ὅστις, ἐν τῇ ἀκμῇ τοῦ βίου του, μόλις τριακονταετῆς ἀποθανὼν ἐσίγησε διὰ παντός τὴν ἀτελεύτητον σιγήν; Καὶ ἡ περικαλλὴς αὕτη νεᾶνις, ἥτις μετὰ σιωπηλῆς πίστεως προσήνεγκεν αὐτῷ τὴν νεκρικὴν θυσίαν — τί ἦτο δι' αὐτόν; ἀδελφὴ — φίλη ἢ ἐρωμένη;

Εἶναι συγκινητικὴ εἰκὼν πιστοῦ ἔρωτος ἡ παρισταμένη ἐνταῦθα. Ἡ μεγάλη αὕτη ὑπὸ τοῦ ἐν Μονάχῳ καλλιτέχνου Ἑρμάννου Kaulbach ἐκτελεσθεῖσα εἰκὼν ἦτο ἐν ἐκ τῶν χαριεστᾶτων κοσμημάτων τῆς διεθνοῦς καλλιτεχνικῆς Ἐκθέσεως τοῦ ἔτους 1888, ἥδη δὲ εἶναι κτῆμα τῆς ἐν Μονάχῳ Πινακοθήκης.

4. Η ΧΑΡΑ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ J. Deiker (ἐν σελ. 254).